

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๑๕ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ธรรมของท่านผู้สิ้นกิเลสสอนโลกไม่มีผิด

เทศน์พิลึกจริง ๆ การช่วยชาติคราวนี้ เราก็ไม่เคยคิดว่าเราจะได้เทศน์มากมาย กายกอง มันหากเป็นเองถึงกาลเวลาที่จะเป็นมันปุบปับขึ้นมาเลย เช่นอย่างการเทศน์ช่วยชาติ ต้นเหตุก็คือบ้านเมืองของเราทั้งประเทศจะพากันล่มจม แล้วจะฟื้นด้วยวิธีใดเอา เอาละนะที่นี้เริ่มแล้ว วัตถุประสงค์ช่วยชาติบ้านเมืองก็มี แต่สำคัญได้แก่ธรรม นามธรรมเข้าสู่จิตใจในเวลาออกช่วยชาติธรรมเทศนาแสดงกระจายไป อันนี้เป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว เราเล็งเห็นอันนี้ละ แล้วเทศน์ก็กระจายมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เทศน์ช่วยชาติบ้านเมือง

วิทยุตั้งร้อยกว่าแห่งแล้วมัง (๑๐๘ สถานีแล้วครับ) วิทยุนี้ออก ๑๐๘ สถานีทั่วประเทศไทย ที่ไหน ๆ จำไม่ได้แต่รู้ว่าทั่วประเทศไทยแล้ว มีแต่ว่าห่างกับถี่ต่างกันเท่านั้นเอง เราก็เทศน์สุดขีดสุดแดน การเทศน์สอนพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมืองคราวนี้เราไม่มีอะไรข้อสงสัย ในธรรมเทศนาที่มาแสดงเหล่านี้ถอดจากหัวใจ ที่ได้ปฏิบัติมากน้อยเป็นที่แน่ใจ ๆ ต่อตัวเองแล้วถอดออกจากความแน่ใจ จึงไม่สงสัยว่าจะผิดไป นี้ละอันหนึ่งที่เรานั่นใจ

การศึกษาเล่าเรียนมาพูดแล้วสาธุ ไม่ค่อยแน่นอนอนเป็นความจดความจำ ผิด ๆ พลาด ๆ หลง ๆ ลืม ๆ ไป แต่ธรรมะที่ออกจากภาคปฏิบัตินี้ทั้งรู้เห็นด้วย ทั้งเป็นสมบัติของตนด้วย พอเกิดขึ้นก็รู้เห็นประจักษ์ใจแล้วก็ยังเป็นสมบัติของตนทันทีทันใดไปเลย มันต่างกัน การพูดทั้งนี้ถ้าหากว่าเราไม่ได้เรียนมานี้เขาจะดูถูกหมดโคตรแซ่หลวงตาบัวเออ อีตาบัวนี่มันเกิดมาตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยได้อ่านหนังสือได้สักตัวเดียว โคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยเรียนหนังสือ มันมาคุยโม้เฉย ๆ เขาก็จะว่าอย่างนั้นให้เราแต่นี้โคตรของเราไม่ได้เรียนแต่เราเรียนซิ โคตรของเราไม่เป็นมหาแต่เราเป็นมหาละซิ มันก็ว่าไม่ลง นั่นละเทศน์

ที่นี้เอาปริยัติเข้ามาเป็นปากเป็นทาง ปริยัติที่เรียนมาเหมือนกับแปลนบ้านแปลนเรือนมาปฏิบัติ แจงออก เอาแปลนมาแจง จะเอาบ้านหลังขนาดไหน ก็ห้องก็หับความกว้างความยาวขนาดไหนดูแปลน เอาแปลนออกมากาง เรียนมามากน้อยแล้วกางใส่มรรคผลนิพพาน ตั้งแต่ศีลสมาธิปัญญาวิมุตติหลุดพ้น ท่านแจงไว้หมด เราก็นำมาคลี่คลายออก ปฏิบัติ ๆ

ที่นี้พอปฏิบัติเป็นขึ้นมาเราเป็นเองด้วย เป็นสมบัติของเราด้วย มันต่างกันตรงนี้ คือจดจำมันไม่แน่ มันหลงมันลืม แต่ถ้าปฏิบัติมาไม่หลงไม่ลืม อยู่กับนี้เลย เรียกว่า ความจริง ความจริงกับความจำต่างกัน ความจำเป็นสมบัติไม่ได้นะ เพียงแต่เป็นปาก เป็นทางที่จะนำออกไปปฏิบัติ ปฏิบัตินี้มันเป็นขึ้นมาจริงๆ รู้จริงๆ เห็นจริงๆ เป็นสมบัติของตนจริงๆ ตั้งแต่ต้นจนสุดยอดของผลแห่งการปฏิบัติ เรียกว่าปฏิเวธ

ที่นี้เราได้นำมาทั้งสองด้วย ภาคปริยัติเราก็เรียนเต็มกำลังความสามารถ ที่นี้ออก ภาคปฏิบัตินี้ยิ่งเอาใหญ่เลยนะ อันนี้หนักมาก ภาคปฏิบัตินี้หนักมากกว่าเรียนเป็น ไหนๆ เรียนท่านๆ เราๆ ความหนักพอๆ กันไม่หนักมากนัก แต่ภาคปฏิบัติหนักมาก เพราะความยิ่งหย่อนแห่งความมุ่งหมายของใจต่างกัน ใครมีความมุ่งมั่นต่ออรรถต่อ ธรรมหนักเบาอย่างน้อยเพียงไรความเพียรจะเป็นไปตามนั้น ถ้ามุ่งมั่นต่อแดนพันทุกซ์ ความเพียรจะพุ่งๆ เลย นี่มันต่างกัน

นี่เราก็ทำทั้งสองสามอย่าง เรียนมาแล้ว ออกปฏิบัติก็เพื่อความพันทุกซ์ เพื่อ ตลอดเลย จนกระทั่งฟาดเสียขาดสะบั้นลงไป ไม่มีอะไรสงสัย ในแดนพุทธศาสนาเรา พุทธจริงๆ เราหายสงสัยแล้ว เราไม่สงสัยพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระสาวกอรหัต อรหันต์ทุกพระองค์เป็นผู้เลิศเลอเสมอกันหมด ยอมรับในทางใจ ใจเข้าถึงกันปั๊บเป็น อันเดียวกันแล้วสงสัยที่ไหน

นั่นละการปฏิบัติถ้าลงได้รู้ได้เห็นภายในใจสดๆ ร้อนๆ เป็นปัจจุบันตลอดนะ การจดการจำมันมีกาลมีสถานที่เวล่ำเวลาจัดขีดไป เดียวก็หลงลืมไป แต่ภาคปฏิบัติไม่ หลงนะ ติดปุ๊บอยู่กับจิตเลย ให้มันได้อันนี้ละ พระพุทธเจ้าเอออันนี้ออกสอนโลก พระสงฆ์สาวกทั้งหลายเอาธรรมชาติที่รู้เห็นจากการปฏิบัตินี้สอนโลก เพราะฉะนั้นท่าน จึงสอนได้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจน เรียกว่าสาวกชาตธรรมตรัสไว้ชอบตลอดเลย มันต่างกัน นะ

ภาคปฏิบัติเป็นภาคที่แนใจ ภาคปริยัติจดจำไปธรรมดาๆ เหมือนท่านเหมือน เรานั้นละ ไม่ผิดกัน แต่ภาคปฏิบัติมันจับติดๆ นะ แล้วเป็นสมบัติของตัวเองด้วย แนใจด้วย จะเป็นธรรมะขั้นใดแนอยู่ในใจ แนๆ ตลอด จนกระทั่งวิมุตติหลุดพ้นแน่ ตลอด ที่นี้เวลามาสอนโลกสงสัยไปไหนก็มันเป็นในหัวใจหมดแล้ว นี่ละภาคปฏิบัติ เมื่อ แสดงผลออกมาเป็นที่แนใจตายใจหมดเลย ให้พากันจดจำเอา

พุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว หาไม่ได้อีกแล้ว ในสาม แดนโลกธาตุท่านจะไปหาศาสนาใดเอามาแข่งกับพุทธศาสนา เรายันเลยว่าไม่มี เพราะ เหตุไร ศาสนาเหล่านั้นเราไม่ได้ประมาท เอาหลักธรรมเข้าไปว่าตามความจริงเลยว่าเป็นศาสนาของคนมีกิเลส คลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา เวลาสอนออกไปกิเลสอยู่

ภายในใจกิเลสจะต้องบ่งบอกในการแนะนำพร้าสอน ส่วนมากก็ไปตามกิเลสเสียผิดๆ พลาดๆ แต่พระพุทธเจ้ากิเลสไม่มี โลกวิทูรู้แจ้งเห็นจริงทะลุไปหมด สอนตรงไหนจึงไม่มีผิด จึงเรียกว่าสาวกชาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ต่างกันอย่างนี้นะ

ผู้สอนธรรมเป็นผู้สิ้นกิเลสคือพระพุทธเจ้าของเรา นอกนั้นสอนธรรมด้วยความมีกิเลสเต็มหัวใจด้วยกันจะถูกต้องไปที่ไหน ไม่ถูก ผิดๆ พลาดๆ เอาตามความเห็นของกิเลส ชอบอะไรๆ เห็นว่าชอบแล้ว ผิดก็ตามเอาความชอบเข้าไปเป็นใหญ่แล้วก็ว่าเอาถูก นั้น ผิดไปแล้วนั้น ส่วนพระพุทธเจ้าเอาธรรม พิจารณานี้ทุกสิ่งทุกอย่างรู้แล้วว่าออกไปไม่ผิด นี่ละธรรมของท่านผู้สิ้นกิเลสสอนโลกจึงไม่มีผิดมีพลาด ไม่เหมือนกับผู้ที่ เป็นคลังกิเลสสอนโลก สอนตัวเองก็ไม่ได้ ผิดๆ พลาดๆ สอนคนอื่นจะเอาความ แน่นอนมาจากไหน ไม่น่า

เอาละนะพอ จะให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ